

V É G Z É S

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám: III/ 0 1 1 5 8 - 0 / 2025		
Érkezett: 2025 ÁPR 24.		
Érkezés módja		
☐ POSTÁN	☒ @	☐ EGYÉB:
Példány: 1	Melléklet: 4	Kezelőiroda: 15

[REDACTED] felperesnek Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Budapesti és Pest Vármegyei Regionális Igazgatósága alperes ellen idegenrendészeti ügyben indult közigazgatási jogvita elbírálása iránt indított perében a bíróság az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 25. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróságnál kezdeményezi a harmadik országbeli állampolgárok beutazására és tartózkodására vonatkozó általános szabályokról szóló 2023. évi XC. törvény (Btátv.) 101. § (2a) bekezdése, illetve a 101. § (2) bekezdésének második és utolsó mondata alaptörvény-ellenességének megállapítását, azok megsemmisítését, továbbá annak kimondását, hogy ezen jogszabályi rendelkezések sem jelen ügyben, sem bármely bíróság előtt folyamatban lévő, ugyanilyen tárgyú ügyben nem alkalmazhatóak.

A bíróság a peres eljárást az alkotmánybírósági eljárás befejezéséig felfüggeszti.

A bíróság felhívja a felek figyelmét, hogy az eljárás felfüggesztésére tekintettel minden határidő, így az azonnali jogvédelem iránti kérelem elbírálására nyitva álló határidő is megszakad, erre figyelemmel per tárgyát képező kiutasító határozat végrehajtása nem foganatosítható mindaddig, amíg a bíróság az eljárás folytatásáról nem rendelkezik, és az azonnali jogvédelem iránti kérelemről nem dönt.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

Az orosz állampolgárságú felperes 1995 óta él Magyarországon. Volt férje magyar állampolgár, házasságukból két magyar állampolgárságú, már nagykorú gyermek született. A felperes mozgásszervi betegségei miatt csak ülőkocsiban szállítható, utolsó tartózkodási kártyája 2021-ben lejárt.

A felperes 2025. január 2. napján levelet küldött az alperesnek, melyben lehetőséget kért rá, hogy belföldön terjeszthessen elő tartózkodási engedély iránti kérelmet. Ezt követően az alperes 2025. január 28. napján és március 13. napján meghallgatta a felperest, majd utóbbi nap meghozott 106-1-2352/10/2025-Ké számú határozatával a felperest az Európai Unió tagállamai és a schengeni államok területéről az Oroszországi Föderáció területére kiutasította, kötelezve a felperest, hogy 2025. április 12. napjáig hagyja el az Európai Unió tagállamai és a schengeni államok területét.

A felperes a döntéssel szemben személyesen eljárva, postai úton keresetlevelet terjesztett elő, egyben azonnali jogvédelem keretében a határozat halasztó hatályának elrendelését kérte a bíróságtól. Tárgyalás tartását kérte, a keresetlevél a felperes postai címén kívül további elérhetőséget (telefonszám vagy e-mailcím) nem tartalmazott. Az alperes a keresetlevelet 2025. április 4. napján, pénteken továbbította a bíróság felé. Az alperes védiratában a Btátv. 101. § (2a) bekezdésére hivatkozással ellenezte a halasztó hatály elrendelését, továbbá kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest perköltség-biztosíték adására.

A bíróság 2025. április 8. napján kelt 3. számú végzésében az alperes biztosíték adása iránti kérelmének helyt adott, és kötelezte a felperest 30.000,- forint bírói letétbe helyezésére

permegszüntetés terhe mellett. Tájékoztatta továbbá a felperest arról, hogy lehetősége van meghatalmazott útján eljárni, illetve arra is, hogy pártfogó ügyvédi képviselet biztosítását kérje, amennyiben pedig személyesen kíván eljárni, jogában áll a tárgyaláson anyanyelvét használni, ennek költségét azonban neki kell előlegeznie. Felhívta a felperest, hogy a fenti tájékoztatás fényében tegyen nyilatkozatot arra vonatkozóan, hogy személyesen, meghatalmazott útján vagy pártfogó ügyvéd segítségével kíván-e eljárni, amennyiben pedig igényli tolmács kirendelését, az azzal járó költségek megelőlegezésére tegyen további 30.000,- forintot bírói letétbe. A bíróság a fentiek teljesítésére három napot adott a felperesnek. A bíróság intézkedett a végzés postai úton történő közlése iránt, a kézbesítésre 2025. április 14. napján került sor.

A Btátv. 101. § (2a) bekezdése szerint a kiutasítás elrendeléséről szóló, véglegessé vált határozattal szembeni közigazgatási perben halasztó hatály elrendelésének nincs helye.

A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (Kp.) 50. § (1) bekezdése értelmében akinek jogát, jogos érdekét a közigazgatási tevékenység vagy az azzal előidézett helyzet fenntartása sérti, a közvetlenül fenyegető hátrány elhárítása, a vitássá tett jogviszony ideiglenes rendezése, illetve a jogvitára okot adó állapot változatlan fenntartása érdekében a perre hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróságtól az eljárás során bármikor azonnali jogvédelmet kérhet. A Kp. 50. § (2) bekezdése sorolja fel az azonnali jogvédelem formáit, ezek a halasztó hatály elrendelése, a halasztó hatály feloldása, az ideiglenes intézkedés, illetve az előzetes bizonyítás elrendelése. A Kp. 51. § (1) bekezdése értelmében a bíróság az azonnali jogvédelemről tizenöt napon belül dönt. A Kp. 52. § (1) bekezdése alapján a halasztó hatály elrendelése esetén a közigazgatási cselekmény nem hajtható végre, annak alapján jogosultság nem gyakorolható, és egyéb módon sem hatályosulhat.

A bíróság rögzíti, hogy a Kp. fenti rendelkezései értelmében a bíróságnak a keresetlevél bírósághoz érkezésétől számított 15 napon belül döntenie kell a felperes által a keresetlevelében előterjesztett azonnali jogvédelemről. A Btátv. 101. § (2a) bekezdésével azonban a jogalkotó kizárta, hogy a kiutasító határozattal szemben indult közigazgatási perben elrendelje a halasztó hatályt. A bíróság kiemeli, hogy az ezen rendelkezést beiktató, a belügyi ágazati feladatellátást támogató törvények módosításáról szóló 2024. évi XXV. törvény 106. §-ához fűzött indokolás érdemi érveket nem tartalmaz a módosítással kapcsolatban, kizárólag beidézi a Kp. 50. § (1) és (2) bekezdését, és rögzíti, hogy a módosítás az azonnali jogvédelem keretében kérhető intézkedések közül kizárja a halasztó hatály elrendelését. A bíróság rámutat ugyanakkor, hogy másféle módon a bíróság nem tud a per során jogvédelmet biztosítani a felperesnek a kiutasítás végrehajtásával kapcsolatban, hiszen a halasztó hatály feloldása szóba sem jöhet, az előzetes bizonyítás elrendelése teljesen más célt szolgál, az ideiglenes intézkedéssel kapcsolatban pedig a Kúria Kpkf.IV.41.207/2021/4. számú végzésével kimondta, hogy az ideiglenes intézkedés alkalmazása nem lehet a halasztó hatály kizárására vonatkozó jogszabályi rendelkezés megkerülésének az eszköze.

A bíróság vizsgálta, hogy a halasztó hatály elrendelésének az általános tilalma összhangban van-e az Alaptörvénnyel.

Az Alaptörvény XIV. cikk (2) bekezdése szerint magyar állampolgár Magyarország területéről nem utasítható ki, és külföldről bármikor hazatérhet. Magyarország területén tartózkodó külföldit csak törvényes határozat alapján lehet kiutasítani. Tilos a csoportos kiutasítás.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése alapján mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

A bíróság álláspontja szerint azáltal, hogy a kiutasító határozattal szemben indult közigazgatási perben nincs lehetőség a halasztó hatály elrendelésére, lehetőség nyílik arra, hogy olyan határozat alapján kerüljön sor a külföldi tényleges kiutasítására, amely utóbb jogsértőnek bizonyul, ezáltal ez az általános kizáró rendelkezés az Alaptörvény XIV. cikk (2) bekezdésébe ütközik.

Sérti továbbá a felperesnek az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes és nyilvános tárgyaláson történő elbíráláshoz való jogát, ha a per befejezése előtt el kell hagynia az országot, ennél fogva nincs módja megjelennie a tárgyaláson azon célból, hogy részletesen kifejtse az érveit, reagáljon az alperes védíratában foglaltakra, válaszoljon a bíróság esetleges kérdéseire. A bíróság kiemeli, hogy jelen ügyben, ahol nincs meghatalmazottja a felperesnek, különösen élesen vetődik fel ez a kérdés, de a képviselővel rendelkező felperesek esetén is jogkorlátozással járhat, mivel ilyen esetben is szükség lehet a felperes személyes meghallgatására a per eldöntéséhez, a tényállás megállapításához.

A bíróság rámutat, hogy az Alkotmánybíróság már több döntésében értelmezte az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését, a 11/2019. (III. 29.) AB határozatban akként foglalta össze a jogorvoslathoz való jog lényegét, hogy az erre kijelölt fórum valóban képes legyen a jogsérelem orvoslására, önmagában a bírói út igénybevételeének formális biztosítása nem elegendő. A bíróság hangsúlyozza, hogy a halasztó hatály kizárásával – ha a kiutasítás a per befejezése előtt végrehajtásra kerül – a felperes jogséremlének tényleges orvoslása ellehetetlenül, hiszen hiába állapítja meg esetleg utóbb a bíróság, hogy a határozat jogsértő volt, a kiutasítást ez nem teszi meg nem történtté. A felperest továbbá esetleges pernyertessége sem jogosítja fel önmagában arra, hogy visszautazzon az országba, ahhoz ugyanúgy ismételten vízumot kell igényelnie valamelyik magyar külképviseleten, mintha nem élt volna jogorvoslati jogával.

A fentiek alapján a bíróság álláspontja szerint a Btátv. 101. § (2a) bekezdése az Alaptörvény XIV. cikk (2) bekezdésébe, illetve a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésébe ütközik, erre figyelemmel indítványozta a bíróság ezen jogszabályi rendelkezéssel szemben az Alkotmánybíróság eljárását.

A Btátv. 101. § (2) bekezdése alapján a kiutasítást elrendelő határozat ellen fellebbezésnek nincs helye, a határozatot közigazgatási perben nyolc napon belül lehet megtámadni. A bíróság a keresetlevélről – a keresetlevél bírósághoz érkezésétől számított – tizenöt napon belül dönt. Ha a felperes idegenrendészeti őrizetben van, a bíróság a tárgyalás napján a tárgyaláson jelen lévő feleknek és érdekelteknek az ítélet írásba foglalt rendelkező részének kiadmányát átadja és elektronikus úton is közli az eljáró idegenrendészeti hatósággal. A bíróság három munkanapon belül az ítéletet írásba foglalja, és elektronikus úton közli az idegenrendészeti hatósággal. A bíróság határozata ellen további perorvoslatnak helye nincs. Ha a keresetlevél csak a bíróság intézkedése alapján válik alkalmassá az érdemi elbírálásra, a határidő kezdő időpontját ettől az időponttól kell számítani.

A bíróság rögzíti, hogy a Btátv. 212. § (1) bekezdése általános jelleggel állapít meg hatvan napos határidőt az idegenrendészeti eljárások ügyében indult közigazgatási perekben történő döntéshozatalra, ezt rövidíti le a Btátv. 101. § (2) bekezdésének második mondata tizenöt napra. A bíróság vizsgálta, hogy ezen rendelkezés összhangban van-e az Alaptörvénnyel.

A bíróság számára kétséges, hogy a 15 napos határidő megfelelne az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített „ésszerű határidő” kitételnek. A bíróság mindenekelőtt rögzíti, hogy tapasztalatai alapján ezen határidőt kizárólag abban az esetben lehet tartani, ha abban a felek – elsődlegesen a felperes – maximálisan együttműködnek, és a részükre küldött végzéseket rövid időn belül átveszik. Ha a bíróság elektronikus úton tud kapcsolatot tartani a féllel, általában gyorsabban tudja közölni a végzéseket, de a fél ebben az esetben sem köteles a kapott értesítésre azonnal reagálni, és átvenni a küldeményt. Ha öt munkanapon belül nem veszi át, a hatodik munkanap a rendszer automatikusan újabb értesítést küld, újabb öt munkanap elteltével pedig a küldemény kézbesítettnek minősül. A fentiekből következően a bíróság végzése – a fél passzív magatartása esetén – csak a 12. munkanap minősül kézbesítettnek. A probléma az, hogy a 15 napos határidő – amennyiben az adott időszakra nem esik munkaszüneti nap – csak 11 munkanapot foglal magában. Ha tehát a keresetlevél haladéktalanul iktatásra és szignálásra kerül, majd a következő munkanap bemutatják a bírónak, aki még aznap kiküldi a feleknek a törvényi határidő utolsó napjára szóló idézést, akkor is előfordulhat – és a gyakorlatban elő is fordul –, hogy a törvényi határidő utolsó napjáig sem a kézbesítésre, sem a kézbesítési fikció beálltára nem kerül sor, ezért a kitűzött tárgyalást szabályszerű idézés hiányában nem lehet megtartani. Amennyiben – mint jelen esetben is – a felperessel postai úton tud csak kapcsolatot tartani a bíróság, illetve munkaszüneti nap is beleesik a határidőbe, még kisebb az esély arra, hogy a 15 napos határidőt tartani lehet.

A bíróság megjegyzi továbbá, hogy sok esetben az idézést megelőzően még egyéb intézkedés(ek)nek is bele kell(ene) férnie a 15 napos határidőbe. A keresetlevél esetleges hiányossága szerencsére nem bír relevanciával, ilyen esetben ugyanis egyértelmű, hogy a határidő a Btátv. 101. § (2) bekezdés utolsó mondata értelmében csak annak pótlásával veszi kezdetét. Előfordulhat ugyanakkor, hogy az alperes nem továbbítja hiánytalanul valamennyi közigazgatási iratot, esetleg a védirat megküldése marad el, az ezen hiányosságok pótlására szükséges idő pedig a bíróság álláspontja szerint nem jár a 15 napos határidő meghosszabbodásával, hiszen a keresetlevél érdemi elbírálhatóságát nem érintik. Ugyanez a helyzet azzal a viszonylag gyakori esettel, ha a Btátv. 98. § (2) bekezdése alapján rendvédelmi szerv vagy nemzetbiztonsági szolgálat kezdeményezésére kerül sor a kiutasítás elrendelésére. Ilyen esetben, ha a felperes kifejezetten megjelölte II. rendű alperesként a kezdeményező szervet, akkor elég felhívni azt védirat csatolására, ha ez elmaradt, akkor a bíróságnak a Kp. 25. § (2) bekezdése alapján egy fellebbezhető végzéssel perbe kell állítania előbb ezen szervet. Akárhogy jár el a bíróság, ilyen esetben a 15 napos határidő szinte betarthatatlan.

A személyesen eljáró felperesek esetén további problémaként merül fel, hogy a tárgyalásra tolmács kirendelése szükséges, ami azért jelent gondot, mert a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 113.§ (3) bekezdése alapján bár mindenki jogosult szóban az anyanyelvét használni, azonban a Pp. 79. § (2) bekezdése értelmében a tolmács alkalmazásával járó költségeket jelen esetben a felperesnek kell előlegeznie. Bár elvileg a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján elegendő lenne a költség felmerülésekor, tehát a tárgyaláson kötelezni arra a felpereseket, hogy közvetlenül fizessék meg a tolmácsnak a munkadíját, azonban – figyelemmel arra, hogy esetleges pervesztességük, és a kiutasítás végrehajtása esetén ezen összeg behajtása csak nagy nehézségek árán lenne lehetséges – célszerűbbnek tűnik a Pp. 78. § (2) bekezdése alapján az összeg előzetes letétbe helyezésének elrendelése, ami ugyanakkor azzal jár, hogy csak ennek megtörténtét követően indokolt a tárgyalás

kitűzése is. Jelen esetben is ezen okból nem tudott még a bíróság a tárgyalás kitűzése iránt sem intézkedni. A bíróság megjegyzi továbbá, hogy bár jelen ügyben nem, de más ügyekben problémaként jelentkezhet, hogy míg a Pp. kizárólag az anyanyelv, addig a Btátv. 164. § (1) bekezdése az ügyfél által értett más nyelv használatát is lehetővé teszi az eljárás során, így gyakran közvetítő nyelven, például angolul zajlik a meghallgatás az idegenrendészeti eljárásban. Ez azonban azzal jár, hogy a felperes anyanyelve nem feltétlenül derül ki az iratokból, így a tárgyalás kitűzése és a tolmács kirendelése előtt ezt is ki kell derítenie a bíróságnak.

A bíróság köteles továbbá a Kp. 2. § (7) bekezdése alapján a pártfogó ügyvédi képviselet iránti kérelem előterjesztéséről tájékoztatni a személyesen eljáró felpereseket, amennyiben pedig ezen lehetőséggel élni kívánnak, szinte kizárt, hogy a kérelem előterjesztésére, annak elbírálására, majd a jogi segítő meghatalmazására a 15 napos határidő alatt ténylegesen sor kerülne.

A bíróság szükségesnek tartja megjegyezni, hogy a tárgyaláson kívül történő elbírálás esetén nem merül fel problémaként a tolmács kirendelése, így első pillantásra egyszerűbbnek, gyorsabbnak tűnik. A gond egyrészt az, hogy amennyiben a felek valamelyike kéri tárgyalás tartását, a bíróság attól nem tekinthet el, másrészt a tárgyaláson kívüli elbírálás esetén a bíróságnak a Kp. 77 § (5) bekezdése alapján legalább tizenöt napos határidőt kell megállapítania a felek számára beadványaik benyújtására, így a döntés meghozatalára megállapított tizenöt napos határidőt nyilvánvalóan nem tudja betartani.

Összességében megállapítható, hogy a kiutasító határozatokkal szemben indult közigazgatási perekben elsődlegesen a feleken múlik a 15 napos határidő betartása. Ha a felperes nem rendelkezik jogi képviselővel, és a magyar nyelvet sem beszéli, az eljárási határidő megtartása nagy valószínűséggel a bíróság legnagyobb igyekezete mellett sem lesz megtartható, márpedig a bíróság álláspontja szerint nem tekinthető ésszerűnek egy olyan határidő, aminek a betartására a bíróság rajta kívül álló okok miatt nem feltétlenül képes.

Jelen perben is az a helyzet, hogy az április 4. napján indult eljárásban a felperesnek április 17. napjáig van határideje, hogy a 3. számú végzésben foglaltaknak eleget tegyen. Ha aznap megküldi a válaszát, mivel postai úton jár el, a válasza leghamarabb április 22. napján, de reálsan inkább április 23. napján, tehát az eljárási határidő eljáratát követően érkezik meg a bíróságra, és a bíróság csak ezt követően tud döntení arról, hogy az eljárást megszünteti, vagy kitűzi a tárgyalást, arra idéz-e tolmácsot, esetleg további határidőt ad a felperesnek a pártfogó ügyvédi képviseletről való gondoskodás céljából. A fentiekre figyelemmel az eljárási határidő jelen perben szinte biztosan túllépésre kerülne.

Ugyanakkor nem csak a bíróság általi betarthatatlansága miatt merül fel az igen rövid törvényi határidő Alaptörvénybe ütközése, hanem amiatt is, mert sérti a tisztességes eljáráshoz való jogát a felperesnek. A bíróság rögzíti, hogy a Kp. 58. § (4) bekezdése értelmében az első tárgyalást úgy kell kitűzni, hogy a védírat felperessel történő közlése a tárgyalás napját legalább tizenöt nappal megelőzze. Bár kétségtelen tény, hogy sürgős esetben a jogszabály lehetőséget ad a tárgyalási időköznek a lerövidítésére, a bíróság rámutat, hogy a Kp. eredeti változatában még nyolc nap szerepelt, a Pp. hatálybalépésével összefüggő egyes törvények módosításáról szóló 2017. évi CXXX. törvény állapította meg a hatályos szöveget. Megállapítható tehát, hogy a jogalkotó főszabály szerint még a nyolcnapos határidőt is aránytalanul rövid felkészülési időnek találta.

A kiutasító határozatok elleni közigazgatási perekben ugyanakkor a bíróság minden esetben kénytelen a törvényi határidőt lerövidíteni, és rendszeresen előfordul, hogy a felperes részére az

idézés és a védirat kézbesítése csak három-négy nappal a tárgyalás időpontja előtt történik meg. Ilyen extrém rövid tárgyalási időköz bármely perben felvetné a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét, azonban több olyan körülmény van, ami jelen pertípusban még inkább alátámasztja ezen időtartam tisztességtelenül rövid voltát.

A bíróság mindenképp utal rá, hogy a jogi képviselővel nem rendelkező felperesnek a Btátv. 101. § (2) bekezdése alapján mindössze nyolc napja van a keresetlevél benyújtására, ugyanakkor az ezen ügyekben professzionálisan eljáró alperesre külön határidő nem vonatkozik, így neki a Kp. 40. § (1) bekezdésében foglalt harmincnapos határidő áll rendelkezésére védirata elkészítésére és az iratok továbbítására. A bíróság álláspontja szerint erre figyelemmel egyértelműen sérül a fegyverek egyenlősége azáltal, hogy a felperesnek a per során ismételten csak néhány napja van arra, hogy a védiratban foglaltakat áttanulmányozza, arra reagáljon.

További nehézséget jelent a felperes számára, és a rendkívül rövid idő érdemi hasznosulását tovább csökkenti, hogy a magyar nyelvet nem beszéli. A bíróság álláspontja szerint még ha jogi képviselővel járna is el, a tisztességes eljáráshoz való jogra figyelemmel akkor is az általánoshoz képest nem kevesebb, hanem inkább több időt kellene biztosítani a képviselő számára, hogy a magyar nyelvű iratok lefordítására, felperes általi értelmezésére, illetve a felperesi észrevételek magyar nyelvre történő lefordítására elegendő legyen. Értelemszerűen jogi képviselő hiányában a nyelvi nehézségekből fakadó probléma még tovább nehezíti a felperes dolgát, még inkább felveti a tisztességes eljáráshoz való jog sérülését.

A bíróság rámutat továbbá, hogy jelen per tárgya nem egy olyan kérelem elbírálása, amit a felperes ismételten bármikor újra előterjeszthetne, esetleg egy néhány ezer forintos bírság, hanem egy büntetőítéletben kiszabottal összevethető, rendkívül súlyos jogkövetkezmény, ehhez képest is visszas, hogy a bíróság elsődleges feladata ezekben az ügyekben a minél gyorsabb döntéshozatal, ami a felperes eljárási jogainak óhatatlan háttérbe szorulásával jár.

Végül rögzíti a bíróság, hogy a tisztességes eljáráshoz való jognak azért is kellene kiemelten érvényesülni jelen perekben, mert a bíróság határozata ellen további perorvoslatnak nincs helye, tehát a felperesnek nincs lehetősége arra, hogy jogsérelmét egy magasabb bírói fórum orvosolja.

A fentiek alapján a bíróság álláspontja szerint a Btátv. 101. § (2) bekezdése második mondata az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütközik, mert az abban foglalt 15 napos határidő nem tekinthető ésszerűnek, továbbá a felperes tisztességes eljáráshoz való jogát sérti, erre figyelemmel indítványozta a bíróság ezen jogszabályi rendelkezéssel szemben az Alkotmánybíróság eljárását.

A bíróság rámutat, hogy a fenti jogszabályi rendelkezés megsemmisítése álláspontja szerint nem veszélyezteteti azon jogalkotói célt, hogy a kiutasító döntésekkel szembeni perorvoslat rövid időn belül lezárulásra kerüljön, hiszen ilyen perekben is alkalmazandó marad a Btátv. 212. § (1) bekezdésében rögzített hatvan napos elbírálási határidő, illetve változatlan maradna az ítélet írásba foglalására előírt három munkanapos határidő is, gyakorlatilag kizárólag a tisztességes eljáráshoz való jog maradéktalan érvényesüléséhez szükséges időtartammal hosszabbodna meg az eljárás.

Ami a Btátv. 101. § (2) bekezdésének utolsó mondatát illeti, azzal kapcsolatban a bíróság nem észlelte önmagában az Alaptörvénybe ütközést, kizárólag azon okból indítványozta ezen mondat megsemmisítését is, mert a második mondat megsemmisítése esetén az utolsó mondat önmagában inkoherens lenne, nem lenne világos, hogy az abban foglalt határidő mire vonatkozik, hiszen

kizárólag a keresetlevél előterjesztésére és az ítélet írásba foglalására előírt határidők maradnának a jogszabályi rendelkezésben. A bíróság rámutat, hogy ugyanezen rendelkezést a Btátv. 212. § (1) bekezdése továbbra is tartalmazná, így nem járna normavesztéssel sem az utolsó mondat megsemmisítése.

A fentiekre tekintettel a bíróság a Kp. 32. §-a alapján alkalmazandó Pp. 131. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság eljárását kezdeményezi, egyben a Pp. 126. § (1) bekezdés b) pontja szerint felfüggesztette a peres eljárást az Alkotmánybíróságnak a jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességének megállapítására irányuló eljárás befejezéséig.

A végzés elleni fellebbezési lehetőséget a Pp. 128. § (5) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2025. április 15.

[Redacted signature]

bíró

A kiadmány hitelül:

[Redacted text]

